

Arrest

nr. 279 515 van 26 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 19 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GASPART, die verschijnt voor verzoekster, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 24 juli 2019 België binnen met een paspoort en een identiteitskaart en verzoekt op 1 augustus 2019 om internationale bescherming. Op 19 mei 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. *Feitenrelaas*

U heeft de Salvadoraanse nationaliteit en bent geboren op (...) 1992 in San Salvador in El Salvador. U woonde tot juni 2016 met uw ouders en uw zus in een huurwoning in Urbanizacion (...), in de stad Santa Tecla, departement La Libertad. Uw ouders hadden daar een bakkerij waar u zelf ook werkte. U en uw gezin konden hiervan financieel goed rondkomen. U deed, naast het werk in de bakkerij, freelance werk voor een bedrijf dat U (...) heet. U deed dit online van midden 2018 tot begin 2019. Van eind januari of begin februari tot juni 2019 volgde u een kokopleiding bij ACAP. Uw school bevond zich in Santa Tecla, op zo'n 40/45 minuten van waar u woonde.

Toen u op 5 juni van school naar huis ging, werd u in de buurt van de school aangesproken door mannen die tegen de muur stonden te leunen. Ze kwamen voor u staan en zeiden dat ze met u wilden praten en toonden daarop hun wapens. Hun gezichten waren bedekt tot onder de neus. Ze zeiden dat u moest meewerken en dat één van de bendeleden wilde dat u zijn vrouw werd. Ze zeiden dat, indien u naar de politie zou gaan, ze u zouden doen verdwijnen en in stukken hakken. Vervolgens lieten ze u gaan en zeiden 'tot gauw'. U zette uw weg verder en ging naar huis.

Toen u thuiskwam praatte u met uw ouders. Met hen besliste u samen dat u het land moest verlaten. Uw ouders beslisten verder ook dat het gezin tijdelijk elders zouden wonen, in Colonia de las Verdes, waar u tussen 6 juni en 23 juli verbleef.

U besliste dat u uw kokopleiding wilde afwerken en ging voor de laatste 5 lessen en uiteindelijk ook het examen op 19 juni, nog naar school. Uw moeder bracht u zonder problemen met de wagen.

U besliste op 7 juli een klacht in te dienen bij de politie in Tunacatepeque in verband met de feiten die zich op 5 juni hadden voorgedaan. Dit omdat u een bewijs wenste te hebben om te kunnen voorleggen aan de Belgische asielinstanties. In de daaropvolgende periode verkocht u uw bezittingen, bereidde uw bagage voor en kreeg bezoek van vrienden. Op 23 juli bent u per vliegtuig vertrokken naar België. Op 29 juli, zes dagen na aankomst, heeft u uw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten voor: kopieën van uw Salvadoraanse identiteitsdocumenten (paspoort + ID), uw geboorteregister, boeking van uw vliegtickets naar Spanje, bewijs van betaling hotel in Spanje, aangifte bij de politie van het incident, documenten i.v.m. de opleiding die u volgde, documenten i.v.m. reden van vertrek naar VS van ouders, huurcontract El Salvador, inschrijvingsbewijs bakkerij ouders, inschrijvingsbewijs auto's, screenshots van Facebookpagina's (posts i.v.m. verdwijningen), krantenartikelen/nieuwsberichten m.b.t. de algemene situatie in El Salvador.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaart El Salvador te hebben verlaten omwille van het feit dat u éénmaal bent aangesproken door twee onbekende mannen, volgens u bendeleden, die zeiden dat een ander bendelid u zag zitten en hij, volgens hen, wilde dat u zijn vrouw werd. Deze problematiek situeert zich echter geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaans met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Evenmin kan u de status van subsidiair beschermde op basis van artikel 48/4, §2 b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet (reëel risico op ernstige schade wegens foltering of onmenselijke en vernederende behandeling) worden toegekend. Het loutere feit dat u éénmaal bent aangesproken door twee onbekende mannen, volgens u bendeleden, die zeiden dat een ander bendelid u zag zitten en hij

volgens hen wilde dat u zijn vrouw werd, is immers onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst moeten worden opgemerkt dat u zelf nooit eerder persoonlijke problemen heeft gehad met de bendeleden (CGVS, p. 11). Sinds eind januari, begin februari liep u school op zo'n 30 à 40 minuten van waar u woonde. U nam dagelijks dezelfde weg naar school, een deel te voet en een deel met de bus. Tot de dag dat u bent aangesproken, op 5 juni, heeft u nooit eerder last gehad met bendeleden op uw route. Nadat u bent aangesproken door hen, bent u gewoon terug naar huis gegaan. U beweert dat u en uw familie erg nerveus waren en u vreesde voor uw leven. Daarom besloten u en uw gezin actie te ondernemen en dat u zou het land verlaten (CGVS, p. 7, 9, 11).

Het feit dat u in de dagen na de feiten nog naar school gaat en examens aflegt, is bijgevolg opmerkelijk. U verklaart namelijk dat u de module nog wilde afwerken en uw examen wilde afleggen. U nam nog deel aan vijf lessen en op 19 juni, twee weken na de feiten, legde u uw examen af (CGVS, p. 10). Uw gedrag in de korte periode na de feiten strookt niet met de door u beschreven vrees voor uw leven. Bijgevolg haalt dit de geloofwaardigheid van uw relaas en de ernst van de omschreven feiten onderuit. Hiermee geconfronteerd zegt u dat u per sé de module wilde afwerken en dat u daarom door uw moeder met de wagen naar school werd gebracht (CGVS, p.14).

Ook dient te worden opgemerkt dat de feiten zich afgespeeld hebben op een redelijke afstand van waar uw woonde. U kon in de periode van 5 juni tot uw vertrek op 23 juli de confrontatie met de betrokken mannen vermijden door met de auto naar school te gaan en daarna, nadat u uw school had afgerond, niet meer in de wijk van uw school te komen. U heeft na die ene keer dat ze u aanspraken, verder niks meer vernomen van de bende (CGVS, p. 14, 15). Er zijn daarom verder geen redenen om aan te nemen dat dit zich opnieuw zal voordoen in de toekomst.

De andere problemen m.b.t. bendes die uw familie hebben gehad, kunnen ook niet als voldoende ernstig worden beschouwd. Zo haalt u aan dat er op een dag een man in de bakkerij kwam om 20 dollar te wisselen, dat hij het geld aannam en vertrok. U vertelde dat zich dit meerdere keren heeft voorgedaan. Jullie hebben hier verder niks mee gedaan (CGVS, p. 11).

Daarnaast waren er mensen die 's nachts, in de buurt van het huis, luide muziek speelden en dronken. Eén van de mannen stond bekend als iemand die niet zuiver op de graad was. Uw moeder vroeg om de muziek stiller te zetten en hij beledigde haar. Verder kenden jullie geen problemen met hen want uw moeder had een goede relatie met de vrouw van die man. Zij raadde aan om voorzichtig te zijn. (CGVS, p. 11, 12). Bovenstaande problemen kunnen niet als voldoende ernstig en/of zwaarwichtig worden beschouwd.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst,

voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden

om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw activiteiten als student, uw identiteitsgegevens en deze van uw gezinsleden en hun professionele activiteiten staan immers niet ter discussie. Dat u op 7 juli aangifte deed van de feiten die plaatsvonden op 5 juni wordt door het CGVS niet betwist. De prints van de screenshots van Facebookposts bevatten een artikel over een jonge vrouw die vermoord werd en een man die vermist is. Dit heeft geen betrekking op u persoonlijk. Hetzelfde kan gezegd worden over de door u voorgelegde krantenartikels.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens werpt zij een beoordelingsfout op.

Verzoekster vangt de uiteenzetting van haar enig middel aan met het geven van een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing en een theoretische uiteenzetting over de principes voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

Zij tracht de motieven van de bestreden beslissing over de geloofwaardigheid en zwaarwichtigheid van de door haar aangehaalde feiten en gebeurtenissen als volgt te weerleggen:

“Vooreerst zijn de belangrijkste feiten die door verzoekster worden aangehaald niet betwist. De kanttekeningen die door de verwerende partij worden gesteld zijn niet ernstig. Volgens de verwerende partij zou het gedrag van verzoekster, die nog naar 5 lessen gaat en haar examen aflegt, niet stroken van het verwachte gedrag van iemand die een vrees heeft voor zijn leven.

Echter blijkt de verwerende partij geen rekening te houden met het feit dat verzoekster uiteenzet dat zij toen steeds door haar moeder met haar wagen werd gebracht.

Uit de eigen informatie van de verwerende partij (stuk 3, COI Focus, Salvador, Les frontières invisibles établies par les gangs, 22 april 2022), die spijtig en opmerkelijk genoeg niet publiekelijk is (zie stuk 3) blijkt nochtans dat dit een gepaste, ernstige en gewoonlijk strategie is van de Salvadoraanse bevolking om de bedreigingen van de bendes te vermijden:

(...)

Deze strategie blijkt dus gewoonlijk en gepast om haar 5 laatste lessen te gaan volgen. Haar gedrag blijkt dus niet onverzoenbaar te zijn met het gedrag van iemand die al een ernstige bedreiging heeft gekregen van bendeleden.

De kanttekeningen van de verwerende partij zijn niet ernstig en het relaas moet als geloofwaardig worden geacht.

Daarbovenop moet er worden besloten dat de algemene informatie bevestigt dat de ervaring van verzoekster aannemelijk is :

Het risico die uit het relaas en de ervaring van verzoekster voortvloeit moet niet worden onderschat.

Onder het deel 4.1 in de Coi Focus van oktober 2020 (pp. 14-15) wordt er het volgende gesteld:

(...)

Verder in dit document, onder punt 4.7., p. 20, wordt de specifieke situatie van de vrouwen in dit verband als volgt beschreven:

(...)

Verder, p. 21, wordt er nog gesteld dat :

(...)

In dit context is de conclusie van de verwerende partij dat de aangehaalde feiten onvoldoende zwaarwichtig zouden zijn en/of dat de rees van de verzoekende partij daarom niet gegrond of voldoende ernstig zou zijn niet te begrijpen. De informatie waarop deze conclusie berust blijkt niet aanwezig te zijn in het dossier? In tegendeel alles wijst naar de ernst van de door verzoekster aangehaalde feiten en de waarschijnlijke gegrondheid van haar vrees. De beslissing van verzoekster alsook de discussie met haar familie en de angst die zij hadden blijkt helemaal niet irrationeel te zijn.

De verwerende partij maakt dus kennelijk een beoordelingsfout wanneer zij stelt dat de aangehaalde feiten onvoldoende zouden zijn.”

Voorts gaat verzoekster in op de beschermingsmogelijkheden tegen het bendegegeweld. Zij wijst erop dat de moeilijkheid om bescherming door de nationale autoriteiten te verkrijgen wordt onderlijnd door UNHCR in twee recente tussenkomsten voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en de Amerikaanse rechtbanken. Verzoekster stelt dat deze informatie, samen genomen met de in het administratief dossier aanwezige informatie, aantoont dat er, ondanks de inspanningen die door de Salvadoraanse autoriteiten worden geleverd, geen doeltreffende bescherming beschikbaar is voor slachtoffers van de bendes in El Salvador. Zij besluit dat er geen bescherming mogelijk is door de nationale autoriteiten.

Vervolgens stelt verzoekster dat het feit dat men het slachtoffer is van bedreigingen van de bendes en hun praktijken in de context van El Salvador een zwaarwichtig feit is dat een gegronde vrees met zich meebrengt en een reëel risico inhoudt op een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Verzoekster betoogt dat objectieve informatie bevestigt dat personen die reeds eerder individueel problemen met bendes ondervonden werkelijk een groot risico lopen om in geval van terugkeer opnieuw ernstige problemen te ondervinden zoals afpersing, wanbehandelingen, belemmering van de persoonlijke vrijheid of zelfs moord, of moord van familieleden, en verwijst hiertoe naar de “*COI Focus van verwerende partij*” en naar andere bronnen die deze informatie zouden bevestigen. Verzoekster besluit dat in het licht van deze informatie kan worden aangenomen dat zij een groot risico loopt om in geval van terugkeer door de bende vervolgd te zullen worden en acht het, rekening houdend met het bestaan van dit risico, absoluut geen optie om naar El Salvador terug te keren.

Verzoekster betoogt voorts dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming een toekomstgericht onderzoek vereist, daar bescherming niet alleen dient te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd. Verzoekster verwijst in dit verband naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en naar het “*Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*” van UNHCR van december 2011. Zij haalt hierbij nog aan dat hetzelfde geldt voor het onderzoek naar het reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zij meent verder dat hoewel een risicoprofiel meestal niet voldoende is om te besluiten dat er een nood is aan internationale bescherming, dit profiel wel dient te worden betrokken in de risicobeoordeling en het cumulatief effect ervan. De adjunct-commissaris kan volgens haar niet elk “*profielement*” onderzoeken en besluiten dat deze op zich niet volstaan om internationale bescherming toe te kennen, maar moet “*het cumulatief effect van alle persoonlijke omstandigheden*” ook in overweging nemen.

Zij wijst erop dat de terugkeer naar El Salvador een complex gegeven is dat door verschillende factoren kan worden beïnvloed, waaronder het profiel van de verzoeker. Zij betoogt dat hoewel een individuele beoordeling imperatief blijft, het erkennen van een bepaald risicoprofiel niet zonder invloed is voor de beoordeling van het risico in geval van terugkeer en meent dat hoe hoger het risicoprofiel is, hoe ruimer het voordeel van de twijfel toegepast moet worden. Dit geldt volgens haar zowel voor de geloofwaardigheid van het relaas, als voor de zwaarwichtigheid van de feiten en de waarschijnlijkheid van het risico in geval van een terugkeer.

Zij benadrukt dat zij reeds bedreigd werd door bendeleden omwille van het feit dat zij een vrouw is, wat volgens haar “*een zwaar element*” is. De andere problemen die door haar werden aangehaald, van roof en van afpersing in het kader van het familiale, moeten volgens haar ook in overweging worden genomen, alsook het cumulatief effect van deze verschillende elementen.

Met verwijzing naar de COI Focus “*van de verwerende partij*” voegt verzoekster verder toe dat haar verblijf in het buitenland *an sich* eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden.

Het bestaan van een verhoogd risico in geval van terugkeer blijkt volgens verzoekster heel duidelijk uit de inhoud van het rapport *“Deported to Danger - United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse”* van Human Rights Watch van februari 2020, waarin er een monitoring werd gedaan van moorden en andere bedreigingen of aanvallen van personen die na een verblijf in het buitenland naar El Salvador terugkeren.

Verzoekster meent dat op basis van deze informatie dient te worden besloten dat zij verschillende kenmerken vertoont op basis waarvan zij als risicopersoon dient te worden beschouwd in geval van terugkeer naar El Salvador. Zij besluit op basis van *“het cumulatief effect van deze risicofactoren”* dat zij een risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer voldoende aannemelijk heeft gemaakt. Zij stelt dat dit zeker het geval is nu de veiligheidssituatie in El Salvador grondig veranderde in het jaar 2022. Zij zet hierover het volgende uiteen:

“Om de veiligheidssituatie in El Salvador te evalueren verwijst het CGVS naar een COI de dato oktober 2020. Echter blijkt dat er recente ontwikkelingen plaats gevonden hebben in El Salvador die een impact zouden moeten hebben op de evaluatie van de veiligheidssituatie in het land. Door geen onderzoek te doen naar de huidige veiligheidssituatie in El Salvador en de gevolgen ervan voor de evaluatie van de nood aan internationale bescherming toont het CGVS een duidelijke gebrek aan zorgvuldigheid in de behandeling van het dossier van verzoeker.

Zo werd er op 27 maart 2022 na 62 personen vermoord werden in één dag de noodtoestand voor één maand uitgeroepen:

“(…)”¹⁰

Op 24 april 2020 werd die noodtoestand voor een periode van 30 dagen verlengd.

Als gevolg van die noodtoestand zijn er sommige fundamentele vrijheden opgeschort, de politie en het leger ingezet in de gebieden waar de bendes standhouden en waar zijn naar verluidt onnodig en buitensporig geweld gebruikt hebben, en bijna 20 000 personen gearresteerd, waarvan minderjarigen. Hier dient ook te worden benadrukt dat door de recente wijzigingen in de jeugdwet van het land kinderen die veroordeeld zijn voor het plegen van een misdrijf in een criminele groep en tussen de 12 en 15 jaar oud zijn, tot 10 jaar gevangenisstraf kunnen krijgen.

Niet alleen HRW maakt zich zorg voor de verslechtering van de situatie en de veelvuldige mensenrechtenschendingen die recent door de autoriteiten gepleegd werden -en vermoedelijk steeds aan de gang zijn aangezien de noodtoestand steeds van kracht is-, ook de OHCHR heeft zijn bezorgdheid geuit:

- HRW, El Salvador: Evidence of Serious Abuse in State of Emergency¹¹, 2 mei 2022

“(…)”

OHCHR, El Salvador: Concern at measures in response to rising gang violence¹², 05 april 2022

“(…)”

Dit is een grondige wijziging van de veiligheidssituatie en de algemene situatie dat een nieuw en geactualiseerd onderzoek van de situatie van verzoekster rechtvaardigt.

Deze situatie wordt verder nog gedocumenteerd en blijkt dat de autoriteiten in drie maanden tot 42.000 arrestaties uitvoerden¹³. Dit zijn per dag tussen de 450 en 500 arrestaties, wat ongelooflijk veel is. Deze arrestaties en de impact ervan op de rechten van de bevolking werd door Amnesty International onderzocht en veroordeeld¹⁴.

In dit context kan er niet worden aangenomen dat verzoekster vandaag geen risico zou lopen in geval van terugkeer of dat de bendes minder gewelddadig zouden zijn tegenover haar.

Deze grondige evoluties in het algemeen context zijn op zijn minst een voldoende reden om de gegrondheid van de vrees van verzoekster te gaan onderzoeken op basis van actuele informatie.”

Vervolgens stelt verzoekster dat zij wordt gezien als iemand die een vorm van verzet pleegde tegen de bende *“als semi-autoriteit in haar plaats van herkomst”*. Zij verwijst naar de artikelen 48/3, § 4, e), en 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Zij stelt verder dat uit verschillende bronnen blijkt dat de bendes in El Salvador niet als louter gemeenrechtelijke criminele actoren opereren, maar dat zij wel degelijk de voorbije jaren in grote mate gepolitiseerd zijn en als een parallelle autoriteit, naast de staat, functioneren, zodat zij zonder enige twijfel een actor bedoeld in artikel 48/5, § 1, b) of c), van de Vreemdelingenwet vormen. Een vorm van verzet tegen deze autoriteit vormt wel degelijk de uiting van een politieke overtuiging, met name het standpunt dat men de bendes niet in deze positie wil bestendigen, aldus verzoekster, die meent dat de vervolging door de bende die zij vreest wel degelijk een vervolging is *“die het vervolg is van een (politieke) verzetsdaad ten opzichte van de autoriteit van de bende”*. Zij stelt ook deel uit te maken van de sociale groep van de vrouwen in El Salvador.

2.2. De stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt de COI Focus “*Salvador. Les frontières invisibles établies par les gangs*” van 22 april 2022 (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. Op 31 augustus 2022 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij (onder meer) refereert aan de COI Focus “*Salvador. Situation sécuritaire*” van 4 juli 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster worden geweigerd omdat (A) uit haar verklaringen blijkt dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) of dat zij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, nu (i) de problematiek waarbij zij eenmaal is aangesproken door twee onbekende mannen geen uitstaans heeft met één van de criteria van het Verdrag van Genève en onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen gewagen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, (ii) de andere problemen met betrekking tot de bendes die haar familie heeft gehad ook niet als voldoende ernstig kunnen worden beschouwd en (iii) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en zij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald, omdat (B) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en omdat (C) de door haar voorgelegde documenten aan deze vaststellingen niets kunnen wijzigen. Al deze overwegingen en vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk

op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing werd genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart haar land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten omwille van een incident met bendeleden. Zij zou éénmaal op straat zijn aangesproken door twee onbekende mannen, volgens haar bendeleden, die gezegd zouden hebben dat een bendelid haar zag zitten en wilde dat zij zijn vrouw werd. Bij terugkeer stelt zij te vrezen dat de bendeleden haar zullen terugvinden en dat zij door hen gedood zal worden.

In de bestreden beslissing stelt de adjunct-commissaris vast dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in haar hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij komt tot deze vaststelling op basis van de volgende overwegingen:

“U verklaart El Salvador te hebben verlaten omwille van het feit dat u éénmaal bent aangesproken door twee onbekende mannen, volgens u bendeleden, die zeiden dat een ander bendelid u zag zitten en hij, volgens hen, wilde dat u zijn vrouw werd.

(...)

Vooreerst moeten worden opgemerkt dat u zelf nooit eerder persoonlijke problemen heeft gehad met de bendeleden (CGVS, p. 11). Sinds eind januari, begin februari liep u school op zo'n 30 à 40 minuten van waar u woonde. U nam dagelijks dezelfde weg naar school, een deel te voet en een deel met de bus. Tot de dag dat u bent aangesproken, op 5 juni, heeft u nooit eerder last gehad met bendeleden op uw route. Nadat u bent aangesproken door hen, bent u gewoon terug naar huis gegaan. U beweert dat u en uw familie erg nerveus waren en u vreesde voor uw leven. Daarom besloten u en uw gezin actie te ondernemen en dat u zou het land verlaten (CGVS, p. 7, 9, 11).

Het feit dat u in de dagen na de feiten nog naar school gaat en examens aflegt, is bijgevolg opmerkelijk. U verklaart namelijk dat u de module nog wilde afwerken en uw examen wilde afleggen. U nam nog deel aan vijf lessen en op 19 juni, twee weken na de feiten, legde u uw examen af (CGVS, p. 10). Uw gedrag in de korte periode na de feiten strookt niet met de door u beschreven vrees voor uw leven. Bijgevolg haalt dit de geloofwaardigheid van uw relaas en de ernst van de omschreven feiten onderuit. Hiermee geconfronteerd zegt u dat u per sé de module wilde afwerken en dat u daarom door uw moeder met de wagen naar school werd gebracht (CGVS, p. 14).

Ook dient te worden opgemerkt dat de feiten zich afgespeeld hebben op een redelijke afstand van waar uw woonde. U kon in de periode van 5 juni tot uw vertrek op 23 juli de confrontatie met de betrokken mannen vermijden door met de auto naar school te gaan en daarna, nadat u uw school had afgerond, niet meer in de wijk van uw school te komen. U heeft na die ene keer dat ze u aanspraken, verder niks meer vernomen van de bende (CGVS, p. 14, 15). Er zijn daarom verder geen redenen om aan te nemen dat dit zich opnieuw zal voordoen in de toekomst.

De andere problemen m.b.t. bendes die uw familie hebben gehad, kunnen ook niet als voldoende ernstig worden beschouwd. Zo haalt u aan dat er op een dag een man in de bakkerij kwam om 20 dollar te wisselen, dat hij het geld aannam en vertrok. U vertelde dat zich dit meerdere keren heeft voorgedaan. Jullie hebben hier verder niks mee gedaan (CGVS, p. 11).

Daarnaast waren er mensen die 's nachts, in de buurt van het huis, luide muziek speelden en dronken. Eén van de mannen stond bekend als iemand die niet zuiver op de graad was. Uw moeder vroeg om de muziek stiller te zetten en hij beledigde haar. Verder kenden jullie geen problemen met hen want uw moeder had een goede relatie met de vrouw van die man. Zij raadde aan om voorzichtig te zijn. (CGVS, p. 11, 12). Bovenstaande problemen kunnen niet als voldoende ernstig en/of zwaarwichtig worden beschouwd.

(...)

De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw activiteiten als student, uw identiteitsgegevens en deze van uw gezinsleden en hun professionele activiteiten staan immers niet ter discussie. Dat u op 7 juli aangifte deed van de feiten die plaatsvonden op 5 juni wordt door het CGVS niet betwist. De prints van de screenshots van Facebookposts bevatten een artikel over een jonge vrouw die vermoord werd en een man die vermist is. Dit heeft geen betrekking op u persoonlijk. Hetzelfde kan gezegd worden over de door u voorgelegde krantenartikels.”

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op individuele wijze heeft onderzocht en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop zij haar beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het stellen dat de kanttekeningen van de adjunct-commissaris niet ernstig zijn en dat haar relaas als geloofwaardig moet worden geacht, blijft verzoekster daartoe echter in gebreke.

De Raad oordeelt dat de adjunct-commissaris vooreerst terecht heeft gesteld dat het feit dat verzoekster nog naar school ging en examens aflegde in de korte periode na de feiten – waarbij zij zou zijn bedreigd door bendeleden – niet strookt met de door haar beschreven vrees voor haar leven en dat dit de geloofwaardigheid van haar relaas en de ernst van de beschreven feiten onderuithaalt. Het gegeven dat verzoekster na de door haar aangehaalde feiten door haar moeder met de wagen naar school zou zijn gebracht, doet hier geen afbreuk aan. Hieruit blijkt immers dat zij de confrontatie met de bendeleden eenvoudig kon vermijden. Waar verzoekster in haar verzoekschrift citeert uit de COI Focus “*Salvador. Les frontières invisibles établies par les gangs*” van 22 april 2022 (stukkenbundel verzoekster, nr. 3) en betoogt dat het feit dat zij door haar moeder met de wagen naar school werd gebracht een gepaste, ernstige en gewoontelijke strategie is van de Salvadoraanse bevolking om de bedreigingen van de bendes te vermijden, stelt de Raad vast dat de informatie betrekking heeft op strategieën die door de Salvadoraanse bevolking in het algemeen worden gebruikt om contact met de bendes te vermijden en niet op de strategieën die Salvadoranen toepassen nadat zij door de bendes bedreigd zijn geweest en hierdoor vrees voor hun leven. *In casu* heeft verzoekster echter verklaard dat zij vreest om vermoord te worden door de bendeleden en dat zij en haar familie erg nerveus waren. Het feit dat zij desondanks toch lessen blijft volgen en de concentratie vindt om een examen af te leggen, acht de Raad onverzoenbaar met de door haar verklaarde vrees. Bijgevolg kan verzoekster niet overtuigen waar zij stelt dat de strategie waarbij zij door haar moeder met de auto naar haar lessen wordt gebracht, gewoonlijk en gepast is om haar laatste lessen te gaan volgen en dat haar gedrag niet onverzoenbaar blijkt te zijn met het gedrag van iemand die al een ernstige bedreiging heeft gekregen van de bendeleden.

Waar verzoekster vervolgens citeert uit de COI Focus “*van oktober 2020*” en meent dat deze informatie bevestigt dat haar ervaring aannemelijk is en dat het risico dat uit haar relaas en haar ervaring voortvloeit niet moet worden onderschat, wijst de Raad erop dat een loutere verwijzing naar een algemene situatie niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft daartoe in gebreke. Over het risico dat uit haar relaas en ervaring zou voortvloeien heeft de adjunct-commissaris bovendien terecht geoordeeld dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de feiten waarbij verzoekster zou zijn aangesproken en bedreigd door de bendeleden zich in de toekomst opnieuw zouden voordoen, gezien (i) de feiten zich afgespeeld hebben op een redelijke afstand van waar zij woonde, (ii) zij de confrontatie met de betrokken mannen kon vermijden door met de auto naar school te gaan en door niet meer in de wijk van haar school te komen nadat zij haar studies had afgerond en (iii) zij na die ene keer dat ze haar aanspraken, niets meer heeft vernomen van de bende. Waar zij vervolgens stelt dat de informatie waarop de conclusie van de adjunct-commissaris – dat de aangehaalde feiten onvoldoende zwaarwichtig zouden zijn en/of dat haar vrees daarom niet gegrond of voldoende ernstig zou zijn – berust, niet aanwezig blijkt te zijn in het administratief dossier, wijst de Raad erop dat de adjunct-commissaris in het licht van de feiten die een zaak kenmerken dient te beslissen of er is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (*cf.* HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68). De adjunct-commissaris dient zich voor het nemen van deze beslissing te steunen op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van de verzoeker en op alle dienstige stukken en beschikt hierbij over een zekere appreciatiemarge. De adjunct-commissaris dient echter geenszins informatie aan het administratief dossier toe te voegen waaruit zou blijken dat de door verzoekster aangehaalde feiten onvoldoende zwaarwichtig zouden zijn en/of dat haar vrees daarom niet gegrond of voldoende ernstig zou zijn, voor zover dit al mogelijk is. Te dezen heeft de adjunct-commissaris naar het oordeel van de Raad terecht geoordeeld dat de door verzoekster aangevoerde feiten onvoldoende zwaarwichtig of ernstig zijn. Verzoeksters betoog dat alles wijst naar de ernst van de door haar aangehaalde feiten en de waarschijnlijke gegrondheid van haar vrees en dat haar beslissing alsook de discussie met haar familie en de angst die zij hadden helemaal niet irrationeel blijkt te zijn, kan bijgevolg evenmin overtuigen.

Met haar betoog dat zij reeds bedreigd werd door bendeleden omwille van het feit dat zij een vrouw is, wat een “zwaar element” is, en dat ook de andere problemen die zij aanhaalt, van roof en afpersing in het kader van het familiale, in overweging dienen te worden genomen, alsook het cumulatief effect van deze verschillende elementen, brengt verzoekster geen elementen of argumenten aan die bovenstaande concrete en pertinente motieven in een ander daglicht kunnen plaatsen. Dat zij door bendeleden bedreigd werd “omwille van het feit dat zij een vrouw is”, is een loutere bewering (*post factum*). Verder stelt de Raad vast dat de andere problemen die door haar werden aangehaald weldegelijk door de adjunct-commissaris in overweging werden genomen. Zoals uit de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing blijkt, oordeelde de adjunct-commissaris dat deze problemen niet als voldoende ernstig kunnen worden beschouwd. De Raad kan dit standpunt bijtreden. Waar verzoekster nog meent dat het cumulatief effect van de door haar aangehaalde feiten in overweging dient te worden genomen, stelt de Raad vast dat deze feiten, hoewel deze volledig losstaan van elkaar, ook samengenomen onvoldoende ernstig zijn om te kunnen leiden tot het toekennen van internationale bescherming.

Daargelaten de vraag of in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan, stelt de Raad vast dat de door verzoekster aangehaalde feiten hoe dan ook onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen leiden tot een actuele en gegronde vrees voor vervolging.

Nu verzoekster in gebreke blijft aannemelijk te maken dat zij een daadwerkelijke nood aan bescherming heeft omwille van de door haar aangehaalde problemen met bendeleden in El Salvador en de andere problemen die haar familie in El Salvador zou hebben gehad, is de vraag of deze problemen al dan niet verband houden met één van de criteria van het Verdrag van Genève *in casu* niet relevant. Haar betoog dat zij uit hoofde van die problemen vervolging vreest omwille van haar politieke overtuiging en dat zij bovendien dient te worden beschouwd als behorende tot de sociale groep van de vrouwen in El Salvador, is niet dienstig. Om diezelfde reden is een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst irrelevant en is haar argumentatie dat er geen doeltreffende bescherming beschikbaar is voor slachtoffers van de bendes in El Salvador bijgevolg evenmin dienstig.

Voor zover verzoekster nog aanstipt dat haar verblijf in het buitenland *an sich* eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden, wijst de Raad erop dat op basis van de landeninformatie die door de partijen wordt aangereikt niet kan worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Zoals hierboven uiteengezet, toont verzoekster niet aan dat zij naar aanleiding van de door haar aangehaalde feiten en gebeurtenissen een actuele en gegronde vrees voor vervolging heeft bij terugkeer naar El Salvador. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer om deze redenen ernstige problemen zal ondervinden. Voor het overige beperkt verzoekster zich in haar verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom zij persoonlijk zou worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Het verblijf van verzoekster in België voor de duur van haar asielpcedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. Overigens heeft verzoekster, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt en door haar niet wordt betwist, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico.

De Raad betwist verder niet dat verzoekster bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel

Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekster in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat zij nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij verschillende kenmerken vertoont op basis waarvan zij als risicopersoon dient te worden beschouwd in geval van terugkeer naar El Salvador.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in El Salvador.

2.3.4.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat de door haar aangehaalde problemen met bendeleden in El Salvador en de andere problemen die haar familie in El Salvador zou hebben gehad, niet als voldoende ernstig kunnen worden beschouwd en dat haar verblijf in het buitenland op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geïdoleerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt en waarnaar wordt verwezen in de COI Focus *“El Salvador. Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat de veiligheidssituatie in El Salvador grondig veranderde in het jaar 2022 omwille van de noodtoestand die er werd uitgeroepen. Zij wijst erop dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing naar een COI Focus van oktober 2020 verwijst om de veiligheidssituatie in El Salvador te evalueren en betoogt dat de adjunct-commissaris door geen onderzoek te doen naar de huidige veiligheidssituatie in El Salvador en de gevolgen ervan voor de evaluatie van de nood aan internationale bescherming, een duidelijk gebrek aan zorgvuldigheid toont in de behandeling van haar dossier. Op 31 augustus 2022 heeft verwerende partij bij de Raad echter een aanvullende nota neergelegd waarin zij onder meer refereert aan de COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 4 juli 2022. Uit deze COI Focus blijkt inderdaad dat de noodtoestand op 27 maart 2022 door de Salvadoraanse autoriteiten werd uitgeroepen. In het kader hiervan wordt melding gemaakt van het op grote schaal arresteren en vasthouden van personen die ervan worden beschuldigd een band te hebben met de bendes. Hierbij is echter ook sprake van willekeurige arrestaties van onschuldige burgers, alsook van mishandelingen, mensenrechtenschendingen en extra-juridische arrestaties (COI Focus 4 juli 2022, p. 14). Hoewel er sprake is van een groeiende onzekerheid over de verdere evolutie, zijn er echter geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat ingevolge het uitroepen van de noodtoestand door de Salvadoraanse autoriteiten er alsnog sprake is van een situatie waarbij het geweld in El Salvador willekeurig van aard is. Hoewel de Salvadoraanse autoriteiten ook onschuldige burgers arresteren, blijkt uit de informatie dat in slechts tien procent van de gevallen geen link met de bendes aanwezig zou zijn (COI Focus 4 juli 2022, p. 14). Aldus dient vastgesteld te worden dat de Salvadoraanse autoriteiten nog steeds voornamelijk burgers met een duidelijk profiel viseren. De informatie die verzoekster bijbrengt in haar verzoekschrift ligt in dezelfde lijn als de door verwerende partij bijgebrachte informatie.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dan ook niet van toepassing.

2.3.4.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Waar verzoekster nog verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een beoordelingsfout aangetoond.

2.3.8. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN